Mājas Draugs

6. GADS JANVĀRIS, 1955 1./56./NR.

Ansis Bērziņš - Bet kā toreiz miesīgi dzimušais vajāja garīgi dzimušo, tā arī tagad (Gal.4,29)

1936 5

PACIFIC LUTHERAN
THEOLOGICAL SEMINARY
THE LIBRARY

ARCHIBĪSKAPS PROF. DR. T. GRĪNBERGS

GADU MAIŅĀ

Kungs, es gaidu Tavu pestīšanu. Amen.
1. Mozus gr. 49.18.

MĻIE kristīgie draugi, mīļie ceļa biedri, ceļojot caur laiku uz mūžību! Neapturāmi rit mūsu dzīve, mūsu laiks mūžībai pretī. Mūsu sirdīs ir rakstīts un visai pasaulei kā zīmogs uzspiests ir vārds: "Nāk dzīves gals, nāk beidzamā diena." Šī apziņa un atziņa dziļi mūs iespaido gada maiņā. Tā mazina mūsu prieku gadu beidzot un jaunu gadu uzņemot. Ar pateicību mums vajadzētu veco gadu nobeigt un ar cerības prieku jauno uzņemt. Bet te mūs kavē pieredzējums, ka daudziem un daudzam kam pienāca gals - un neziņa, vai arī jaunais gads neslēpj sevī mūsu beidzamo dienu. Bet šī apziņa padara arī mūsu laimes vēlējumus un sveicienus visai nopiétnus un nāk dziļāki no sirds. - Kad metam skatu atpakaļ uz pavadīto gadu, tad mums par daudz ko Dievam ir jāpateicas. Žēlīgi Viņš mūs ir visu gadu vadījis, mums dienišķu maizi devis un no dažām briesmām un nelaimes pasargājis. Bet atmiņā nāk arī daži bēdu brīži. Daudzi, kas cerības pilni līdz ar mums jauno gadu uzsāka, nav vairs mūsu vidū. Lielas dabas katastrofas, satiksmes nelaimes, neizdevīgais laiks, viss tas met tumšu ēnu uz pavadīto gadu.

Ko jaunais mums nesīs, to nezin neviens. Liekas, it kā tas slēpj savā klēpī lielus notikumus. Visa pasaule vēl arvienu bruņojas ar ieročiem, kādus līdz šim vēl nepazina. Karu neviens negrib un taču dzīvo pēc mācības: Ja gribi mieru, tad gatavo karu. Mums kristīgiem ir cita mācība, dzīves gudrība un proti: Ja gribi mieru, tad gatavo mīlestību. Bet to izvest var tikai tad, kad visas valstis atzīst Kristus mācību. Par mieru runā visur. Bet miers, kas nebūs dibināts uz kristīgās mīlestības, drīz vien pārvērtīsies verdzībā, zem kuŗas smok miljoniem cilvēku. Karš ir padarīts tik briesmīgs, ka bailes no tā vēl uztur mieru. Visas jukas, naids, skaudība, patmīlība, nepatiesība un nepateicība padara mūsu uzdevumus mums vienam pret otru lielākus un lielākus. Smagās dzīves stundās dažs labs pacelļ savas acis uz tiem kalniem, no kuŗiem nāk mūsu palīdzība. Kaut visi to darītu! Šādās stundās mums atklājas, cik vērtīga ir tā ticība, kas arī vissmagākās stundās zin sacīt: Kaut arī es staigātu nāves ēnas ielejā, tad taču es ļaunuma nebīstos. Tu, Kungs, esi mūsu patvērums un gaisma. - Nopietni un taču droši mēs pārkāpjam gada slieksni. Ko jaunais gads mums nesīs, un ko viņš mums ņems, un kādus uzdevumus viņš mums uzliks, to mēs nezinām. Bet visu panest, visu pārvarēt mēs varēsim tikai tad, kad ticēsim uz Dievu. Tad mēs varēsim droši vismagākās dzīves stundās runāt un lūgt:

"Kungs, es gaidu uz Tavu pestīšanu." Tas ir: I mūsu ticības spēks jaunam gadam, II Mūsu dzīves mērķis, par ko cīnamies un III mūsu cerība, ko neļaujam atņemt.

"Es gaidu uz Tavu pestīšanu", šo vārdu teic patriarchs Jēkabs, vecs vīrs, kas gul jau ,nāves gultā. Par savu dzīvi aiz viņa viņš teic: "Īsas un smagas ir bijušas manas dienas!" Kaut viņa dzīves saule riet, viņš taču teic: "Es gaidu uz Tavu pestīšanu!" Tas ir vārds, kas savādi skan no mirēja lūpām. Bet tādi cilvēki mēs esam. To it sevišķi izjūtam veca gada vakarā un jaungada rītā. Mēs esam cilvēki, kas arvienu gaidām. Lai atrastumos diezin kur, lai nāktu, kas nākdams, mēs gaidām arvienu pārmaiņas uz labo pusi. Mākslinieks Burnands ir krāsās tvēris Jēzus vārdus: "Jūs esat līdzīgi kalpiem, kas gaida uz savu kungu." Tur stāv vīri ar lāpām un svecēm rokā un vērīgi skatās nakts tumsā. No noguruma acis viņiem kļūst sarkanas, bet viņas neslīgst miegā, jo viņi gaida savu kungu. - Vai to pašu nedarām arī mēs it sevišķi gada maiņā? Mēs skatāmies necaurredzamā tumsā, mēs nezinām, kas nāks, bet mēs gaidām, vai nepiepildīsies mūsu klusi lolotās vēlēšanās, jo mēs esam cilvēki, kas gaidām. - Kaut arī Dieva ceļi ar mums jaunā gadā būtu tumši, mēs zinām, ka Dievam ar mums ir tikai svētības nodomi. Tāpēc mūsu gaidas nav veltas. "Kungs, mēs gaidām uz Tavu pestīšanu," tas ir mūsu ticības spēks jaunam gadam.

Bet šīs lūgšanas vārds ir arī II mūsu dzīves mērķis, par ko cīnamies, proti, iemantot pestīšanu, atsvabināšanu no visa ļaunuma.

Katrai dzīvei ir zināms mērķis nepieciešams. Kuģim jāzin, uz kurieni viņš brauc. Ja gribam savai dzīvei dot īstu vērtību, tad mums jāzin, kāpēc mēs dzīvojam pasaulē. Dievs ikvienam no mums ir ierādījis mūža darbu un prasa uzticību darbā. Viņš ir uzdevumus sadalījis pēc sava prāta. Vienu Viņš dara atbildīgu par veselu valsti un tautu, otru par ģimeni un māju, trešo par skolu un jaunatni, bet ikvienam Viņš ir uzticējis viņa paša dvēseli. Mums jāgādā par dvēseles pestīšanu. Gada maiņa mūs nopietni jautā, kā tu pildīji savu pienākumu pret citiem un pret sevi pašu? Lielais jautājums, dzīves jautājums. Kā tu gādāji par savas dvēseles svētību? Vai tu atturējies no visa, kas nebija tavā dzīvē pēc Dieva prāta? Kā tu pildīji galveno Dieva bausli - mīli Dievu par visām lietām un savu tuvāku kā sevi pašu? Mēs pārejam jaunā gadā. Neņemsim līdz jaunā gadā vecās kļūdas, veco tumsu, veco vājību!

Ja esam cilvēki, kas gaidām uz Dieva pestīšanu, tad būsim arī pacietīgi. Pacietīgiem mums jāiet pa tiem ceļiem, pa kuŗiem Dievs mūs vada. Mēs nedrīkstam nepacietīgi vēlēties, lai Dieva ceļi būtu tādi, kādus mēs tos vēlamies. Neviens kristietis nedzīvos no tā, ka viņš kurn par Dieva ceļiem, bet no tā, ka viņš droši, paļāvīgi un pacietīgi staigā pa tiem ceļiem, pa kuŗiem Dievs to vada.

Ieskatīsimies savā sirdī, atzīsim savas vājības, un mēs jutīsim, ka mūsu dzīves mērķis ir gādāt par savu dvēseli. Ja to darīsim, tad savās acīs kļūsim mazāki un mazāki, bet Dieva - lielāki un lielāki. Tad mūsu dzīve kļūs par klusu lūgšanu: "Kungs, es gaidu uz Tavu pestīšanu!"

Šis vectēva Jēkaba vārds satur sevī lielu cerību, un tāpēc mēs sacījām, ka šis vārds ir III mūsu cerība, ko neļaujam sev atņemt.

Vectēvs Jēkabs ir savā dzīvē izgājis cauri daudz maldiem, daudz lauztām cerībām, bet ir atkal un atkal baudījis Dieva žēlastību un mīlestību. Tas deva viņam gaišu cerības skatu Dieva žēlīgā vadībā.

Viņš ir nācis pie atziņas, ka Dievs to nav atstājis nekad, arī tur, kur Viņš grēkoja un izrādījās vājš un nespēcīgs. Neļausim jaunā gadā nekad sev atņemt cerību, ka Dievs mūs nekad nav atstājis un nekad neatstās, neļausim nekam, nedz mūsu vājībai, nedz pasaules ļaunumam, visai netaisnībai, nepatiesībai, naidam, skaudībai, atriebības kārībai, patmīlībai - atņemt sev cerību, ka Dievs visu vedīs tādā galā, ka tas mums būs par svētību. Cerības pilni mēs gaidām uz šo pestīšanu. Ja jau Jēkabs stipri pie šās cerības turējās, cik daudz labāki mēs to varam, kas gada laikā stāvējām pie silītes Betlēmē, pie atvērtā kapa Jāzepa dārzā, zem Jēzus krusta Golgatā. Un kā šī cerība mūs paceļ pāri visai zemes nīcībai un ciešanai! Mēs gaidām uz to pestīšanu, kur viss ir kļuvis jauns, kur nemiers ir pārvērsts mierā, bēdas - priekā, tumsa - gaismā, naids, skaudība, patmīlība - īstā mīlestībā. Šī cerība mums neļauj izsamist un cīņā sabrukt.

Mēs uzņemam jaunu gadu. Viena mūža lapa ir atkal pāršķirta. Jauna gada diena ir arī Jēzus vārda diena. Tāpēc pārkāpsim Jēzus vārdā gada slieksni, tāpēc Jēzus vārdā vadīsim savu dzīvi jaunā gadā. Jēzus vārdā baudīsim prieku, ko Dievs mums piešķirs, Jēzus vārdā nesīsim bēdas, ko Viņš mums uzliks. Jēzus vārdā lūgsim Dievu, Jēzus vārdā strādāsim savu darbu, Jēzus vārdā nesīsim savu krustu, Jēzus vārdā sagaidīsim savu dzīves vakaru lūgdami: "Kungs, es gaidu Tavu pestīšanu."

Tā lūgsim paši par sevi, par savu tautu un baznīcu, par visu cilvēci un cerēsim droši, ka Dievs ir visur un visu vada mums un visai pasaulei par svētību. Ticības spēks, cēls dzīves mērķis un nesalaužama cerība lai ir mūsu dzīves vērtīgais saturs, to no sirds novēlu visiem MĀJAS DRAUGA lasītājiem, tā rakstu rakstītājiem un izdevējiem.

Svētīgu jaunu gadu!

NOVĒLĒJUMI

LATVIAN LEGATION
4325 SEVENTEENTH STREET N. W.
WASHINGTON 11, D.C.

1954.g. 1. DECEMBRĪ.

ĻOTI CIENĪJAMAIS MĀCĪTĀJA KUNGS,

SIRSNĪGS JUMS PALDIES PAR "MĀJAS DRAUGA" 1954. GADA KOMPLEKTU, KO JŪS MAN LAIPNĀ KĀRTĀ ESAT PIESŪTĪJUŠI. IR PATIESS PRIEKS IEPAZĪTIES AR ŠĪ ŽURNĀLA BAGĀTO UN INTERESANTO SATURU, SEVIŠĶI LABĀ GAUMĒ SAKĀRTOTĀM ILLUSTRĀCIJĀM, PAR KO LIELA ATZINĪBA TĀ IZDEVĒJIEM UN LĪDZSTRĀDNIEKIEM.

AR LABĀKIEM NOVĒLĒJUMIEM "MĀJAS DRAUGA" TURPMĀKAM PLAUKUMAM,

PATIESĀ CIEŅĀ,

A. SPEKKE,
SŪTNIS.

ĻOTI CIENĪJAMAM
MĀC. O. GULBJA KUNGAM,
917 W. FULLERTON AVENUE,
ČIKAGĀ, ILL.

MĀJAS DRAUGAM
UZ 5 PASTĀVĒŠANAS GADIEM ATSKATOTIES

MŪSLAIKU CILVĒKAM BEZ INFORMĀCIJAS PAR LAICĪGĀS DZĪVES BIEŽI UZTRAUKUMA UN ATKLĀTA VAI APSLĒPTA TRAĢISMA PILNAJIEM NOTIKUMIEM - CIK TĀ TAČU VISĀDU INTRIGU UN NOZIEGUMU CAURAUSTA! - VISAI NEPIECIEŠAMA ARĪ LASĀMVIELA, KAS TAM VARĒTU SNIEGT GARĪGU ATBALSTU UN STIPRINĀJUMU, MĀCOT TAM DZĪVES PARĀDĪBAS VĒRTĒT NO MŪŽĪBAS VIEDOKĻA UN RAIBAJĀS NOTIKUMU GAITĀS SASKATĪT BIEŽI APSLĒPTOS CEĻUS.

BŪT PAR TĀDU ATBALSTU UN CEĻA RĀDĪTĀJU LATVIEŠU TRIMDINIEKIEM PLAŠAJĀ PASAULĒ UZSĀKOT PIRMS 5 GADIEM SAVAS GAITAS, BIJA SEV SPRAUDIS MĀJAS DRAUGS. NO VIENDIENAS RELIĢISKAJIEM IZDEVUMIEM, KĀ SKREJLAPIŅĀM UN DAŽĀDU RELIĢISKU GRUPU SKAĻAS PROPAGANDAS LITERATŪRAS TAS TEICAMI ATŠĶIRAS NEVIEN AR SAVU GLĪTO, GAUMĪGO ĀRĒJO APDARI, BET ARĪ AR SAVU VĒRTĪGO SATURU.

KAD 1950. GADĀ, ATRODOTIES VĒL VĀCIJĀ, D.P. NOMETNĒ, PIRMO REIZI TURĒJU ROKĀ MĀJAS DRAUGA EKSEMPLĀRU, KĀDS DRAUDZES LOCEKLIS, TO ROKĀ PAŅĒMIS, TEICA: "CIK JAUKS! TO TIEŠĀM GRIBAS NEVIEN IZLASĪT, BET ARĪ UZGLABĀT."

UN NU ŠIS MĒNEŠRAKSTS SAVA RŪPĪGĀ UN NENOGURSTOŠĀ REDAKTORA MĀC. O. GULBJA VADĪBĀ VESELUS 5 TRIMDAS GADUS APSTAIGĀJIS LATVIEŠU TRIMDAS ĻAUDIS, BŪDAMS PAR SEVIŠĶI GAIDĪTU VIESI TIEM VIŅU STARPĀ, KAS SLIMĪBAS, LIELO ATTĀLUMU DĒĻ VAI CITU APSTĀKĻU KAVĒTI, NEVAR KĀRTĪGI APMEKLĒT LATVIEŠU DIEVKALPOJUMUS.

NOVĒLAM MAJAS DRAUGAM ARĪ TURPMĀK BŪT PARTIKPAT GAIDĪTU VIESI MŪŽĪGĀS GAISMAS MEKLĒTĀJIEM TAUTIEŠU VIDŪ, TUROT AIZVIEN ACU PRIEKŠĀ LATVIEŠU TRIMDAS CILVĒKA ĪPATO SITUĀCIJU UN VIŅA GARĪGĀS VAJADZĪBAS.

PROF. K. KUNDZIŅŠ

PRĀV. K.A. BIRZNIEKS

NO KURIENES NĀK PALĪDZĪBA?

''Es paceļu savas acis uz kalniem. No kurienes man nāk palīdzība? Mana palīdzība nāk no tā Kunga, kas radījis debesis un zemi. Viņš neļaus tavai kājai slīdēt; kas tevi sargā, tas nesnauž...''
Ps. 121.

ES paceļu savas acis uz kalniem. - Arvien cilvēki cēluši savus skatus pāri šai zemei uz ko augstāku, mūžīgu. Īpaši, kad zemes dzīve sākusi kļūt par smagu un šķietami bezcerīgu, tad cilvēki pacēluši savu skatu it kā uz augstiem kalniem, kur saule spīd augstāk un gaišāk. Un šai gaismā atkal saskatījuši palīdzību, uz kuŗu var cerēt un kas arī nāk.

''Es paceļu savas acis uz kalniem, no kuŗiem nāk man palīdzība. Man palīdzība nāk no tā Kunga, kas radījis debesis un zemi.'' Mēs nezinām, kāda iemesla dēļ šo vārdu rakstītājs gaidījis palīdzību. Bet varam spriest, ka viņam palīdzība bijusi vajadzīga, bet nekur tā nav saskatāma, nekas to nevar dot. Jā, no kurienes man vēl var nākt palīdzība? Viņš paceļ savu skatu ''uz kalniem'' tai cerībā, ka no turienes tā var nākt. Tā arī ir nākusi. Visu to tad dziesminieks arī izteic nevien paļāvības un cerības, bet arī drošas pārliecības un pateicības vārdos: ''Mana palīdzība nāk no tā Kunga, kas radījis debesis un zemi.'' Brīnišķīgi ir šie cilvēki, kas var dzīvot, vienalga kā un kur, bet tādā drošībā, ka viņiem arvien ir palīdzība tuvu. Ja tās vajaga, tad zina droši, no kā to var gaidīt. Un kad tā saņemta, sirds atveras pateicības un slavas dziesmā.

No kurienes man nāk palīdzība? Tā laikam gan mēs visi būsim ne reizi vien domājuši un saukuši, iedami savus bēgļu ceļus. Vai būs palīdzība? Kas mums tagad palīdzēs? Vai arī varbūt velti uz to cerēt, jāatsakās no pēdējās cerības? Bet palīdzība nāca, kaut varbūt pēc šaubu un baiļu pilniem brīžiem. Tā nāca brīnišķīgā kārtā, kā to nevarēja ne cerēt ne iedomāties. Un tad? Vai nebija tā, kā ar mūsu pirmiem ieceļotājiem Amerikas dienvidos, kur pirmo reizi šai zemē viņi bija pulcējušies savā dievkalpojumā un dziedāja: ''Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils''? Vietējie ļaudis apliecinājuši, ka viņi vēl nekad nav dzirdējuši tik spēcīgu šīs dziesmas dziedāšanu. Arī paši dziedātāji, kam acīs pamirdzēja pa asarai, droši vien sajuta, ka reiz bija izdevies Eiropu atstāt un nonākt drošībā, varbūt dažs labs pirmo reizi mūžā, ka var no patiesas un dziļas sirds sacīt: ''Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils, kur bēdās varam tverties. Augsts palīgs, kas mūs nepievils, pie kā mēs varam ķerties.'' Tie ir tie laimīgie cilvēki, kas zina, no kurienes nāk palīdzība, kas uz to paļaujas, un kuŗu sirdis ir pilnas slavas un pateicības, kaut arī citādi dzīvē vēl tik daudz kā trūkst un grūta darba un cīņas pilnas liekas nākošās dienas. Bet arvien tie var arī tālāk dziedāt un paust savu drošību un paļāvību: ''Dievs neļaus savai laivai grimt, glābs to vai vārdu sakot,'' tamdēļ ''tam Dieva vārdam nebūs rimt, lai trako, kam tīk trakot.''

Nezinām arī, kam dziesminieks veltījis dziesmas turpmākos pantos sacīto. Tikai te redzam, ka sākumā viņš runā par sevi, bet sākot ar trešo pantu viņš vēršas uz kādu citu personu vai varbūt draudzi. Bet mēs saprotam šo vārdu lielo spēku un varam nojaust, cik dziļi tie atbalsojas tā sirdī, kam tie tika teikti: ''Mana palīdzība nāk no tā Kunga... Viņš neļaus tavai kājai slīdēt; kas tevi sargā, tas nesnauž. Redzi, Izraela sargs nesnauž un neguļ. Tas Kungs ir tavs sargs, tas Kungs ir tava ēna par tavu labo roku, ka dienā saule tevi nespiež, nedz mēness naktī. Tas Kungs lai tevi pasargā no visa ļauna, lai Viņš sargā tavu dvēseli.'' Bet šos vārdus var runāt tikai tāds, kas pats jūtas augstā sarga patvērumā, ka var būt drošs no visa ļauna.

Kas gan spēj mūs pasargāt no ļauna? Cik daudz pasaulē ļaunumu, un kā tie nospiež, posta un pat nonāvē! Tur ir ļaunumi, kas kaitē miesai, kas kaitē dvēselei, ļaunumi, kas izposta grūti pelnīto un ļaunumi, kas kaitē cilvēka godam un labai slavai. Ļaunumi, kas kaitē Dieva valstībai, viņas nākšanai, viņas darbiniekiem. Kā gan mēs varētu pastāvēt, ja mēs nezinātu sargu, kas novērš ļaunu, sargu, kas nekad nesnauž un neguļ, bet arvien nomodā par mums? Vai nav tik daudz ļaunumu novērsti, vai neesam izglābti un vai ikdienas mūs nepasargā un Dievs netur mūs savā patvērumā dienu un nakti?

Dažreiz var likties, ka vislielākais ļaunums mūs piemeklējis un arī Dievs atstājis, bet vai tā ir? Vai nebūsim paši piedzīvojuši gluži ko līdzīgu tam mūsu ārstam, kam Vācijā jāstrādā slimnīcā, nedod tur dzīvokli, bet jādzīvo vairākus kilometrus attālu no pilsētas. Katru dienu jābrauc turp un atpakaļ. Visai ģimenei tikai viena istabiņa, kas pie tam nekurināma, auksta? Kamdēļ ne pienācīgo ārsta dzīvokli pilsētā? Bet vienā dienā pilsētai gaisa uzbrukums, kas sagrauj pilsētu un arī ēku ar visiem ārstu dzīvokļiem. Bet mūsu tautietis savā aukstā istabiņā ar visu savu ģimeni izglābts. Vēl šodien viņš ar prieku stāsta par nožēlojamo, nicināto dzīvoklīti ārpus pilsētas mazajā lauku ciemā. Vēl vairāk: šis notikums ģimenei atstājis to neizdzēšamo paļāvību, ka arī patreizējās nepatikšanās un grūtībās nezūd prieks un gatavība visu panest. Jo, kas zina, vai nevēlamais vēlāk neizrādās par lielāko labvēlību, tāpat kā acumirkļa prieks var pārvērsties bēdās.

Bet, ''kas tevi sargā, tas nesnauž.'' Tādēļ nevien paši varam droši justies un arvien priecīgi veikt savus uzdevumus, ar mieru sirdī arī panest un izturēt, kaut ļaunumu būtu vēl daudz un tie gultos smagi uz mums. Kaŗš zina, kad Dievs vēl visu par labu griež un vēl daudz svētības mums nesīs, kaut arī ne visu acīm varēsim saskatīt un ar savu prātu aptvert. Un kas zina, vai ļaunums, kas liekas nenovēršams, kādā dienā tomēr nezudīs. Sargs nesnauž un neguļ. Tikai, lai Viņš arvien paliek ar mums, un mēs sevi nododam ar visu, kas mums ir, Viņa patvērumā. Un domājot par savējiem tuvumā un tālumā, par visu savu mīļo latviešu tautu, lai arvien no jauna dziesminieka vārdi mums ļauj sacīt, kā viņš sacījis: ''Tas Kungs lai tevi pasargā no visa ļauna, lai Viņš sargā tavu dvēseli. Tas Kungs lai pasargā tavu iziešanu un ieiešanu no šī laika mūžīgi.''

MĀC. PĀVILS ĶIRSONS

Reliģija un antireliģiskā propaganda aiz dzelzs priekškara

JAUNAIS antireliģiskās propagandas vilnis padomju varas lokā ir interesants padomju apstākļu pētītājam no divi viedokļiem. Pirmkārt, tas dabīgi liek jautāt, cik stipras ir dažādas reliģiskās grupas, pret kurām ar jaunu asumu vēršas komūnistiskās propagandas mašīnerija, un otrām kārtām - kā šī propaganda atšķiras no tās, ko mēs visi tik labi pazīstam no saviem piedzīvojumiem.

Laikam nu reiz ir pienācis laiks, kad jāskatās acīs visiem faktiem un jāpagodina patiesība, lai arī cik tā rūgta un jāsaka, ka divdesmito gadu sākumā organizētā karojošo bezdievju kustība līdz trīsdesmito gadu beigām savu uzdevumu lielā mērā bija paveikusi. No stingri organizētās ortodoksās baznīcas bija palikušas vairs vienīgi drupas. Septiņi miljoni karojošo bezdievju bija pārvērtušies fanātiķu armijā, kas neapstājās ne pie Maskavas katedrāļu, nedz pie visnoplukušāko sādžu baznīcu dirvīm. 1929. gada decembrī "Trud" ar nedzirdētu cinismu rakstīja: "Reliģija streipuļo kā trenkts meža zvērs. Tā ir vajāta un tiks vajāta. Maskavā bija 675 baznīcas, nu vairs ir palikušas 287. Zvani skan skumji..." Pēc Amerikas ārlietu ministrijas informācijas dienesta ziņām, 1940. gadā 90% no visām baznīcām bija slēgtas (57.105 baznīcas 1917. gadā), bīskapu skaits bija samazinājies par 75%, no priekškara diakoniem kādas dzīvības zīmes vēl rādīja 20% un no priesteriem bija palikuši vairs vienīgi 10%. Arī šie paši nožēlojamie procenti vēl vairāk saruka baznīcas iekšējo nesaskaņu dēļ.

Tā kā bezdievju kustības uzdevums bija divejāds - no vienas puses baznīcas un reliģijas iznīcināšana, no otras - "goda pilnais" partijas uzdevums: jauna padomju cilvēka izaudzināšana, tad dabīgi, ka skola un jaunatne bija zeme, kur bezdievības sēkla tika sēta un kur tā arī uzdīga ievērojamā kuplumā. Neskaitāmi Pavliki Morozovi un drausmīgas ordas, kas otrā pasaules kara beigās ienāca Eiropā, bija spilgts kumūnistiskās audzināšanas produkts. Jauna paaudze bija izaugusi. Tā vairs nepazina Dievu, un viņai apzināti tā arī vairs nevajadzēja. Vai tas bija tas cilvēks, par kuŗu revolucionārie teorētiķi kādreiz sajūsmā sapņoja, par to ir jāšaubās, bet kaut kāds konformēts un atdvēseļots "homo novus" tomēr bija iznācis, kuŗa tukšums un kailums pārsteidza pat vienu otru kādreiz zvērinātu komūnistu.

Ja divdesmito gadu sākumā bezdievju kustības vadoņi pareģoja, ka vienas paaudzes laikā reliģija būs iznīcināta, tad jau trīsdesmito gadu beigās viņi bija stipri tuvu savam mērķim. Protams, ar to nav sacīts, ka reliģija atseviško cilvēku apziņā būtu jau pilnīgi iznīcināta. Tā bija samērā stipra arī vēl dažās rigorozajās ortodoksās baznīcas sektēs, bet tā bija tik lielā mērā vājināta, ka nebija vairs bīstama komūnistiskai ideoloģijai. Šo faktu pierāda arī bezdievju kustības dabīgais izsīkums, kad ar 1936. gadu milzīgie propagandistu kadri tika samazināti.

Ja tas ir tā, tad reliģijas psīchologam rodas interesants jautājums, kas ir tie iemesli, kas likuši reliģijai atkal par jaunu atdzimt. Starp daudz un dažādām teorijām populārākā ir tā, ka tuvā kaŗa dēļ, Staļinam bijis jādod tautai dažas brīvības. Ja tas būtu tā, tad kāpēc pēc padomju varas nodibināšanās Baltijas valstīs bija skaidrs, ka tas ir baznīcai gala sākums. Varbūt šim apgalvojumam ir tik daudz pamata, ka 1941. gadā ir kritis kāds partijas centrālkomitejas lēmums, ka baznīcai ir jāļauj darboties Staļina konstitūcijas ietvaros, kur paredzētas tiesības "izpildīt kultu". Doma, ka pareizticīgā baznīca, izmantojot kaŗa apstākļus un zināmu labvēlību no valdības puses par tās patriotisko nostāju, spējusi pati sevi konsolidēt un prezentēt kā zināmu spēku, ir galīgi atmetama. Ja rīcība būtu izgājusi no baznīcas puses, tai vajadzētu milzīga iekšmisijas aparāta, lai sev pievilktu tās masas, kas tai patlaban pieder. Bez tam, nedz valsts satversme, nedz baznīcas dzīvi regulējošie likumi nekādu misijas darbību nepieļauj. Nav jāaizmirst, ka patriarchs ir pazemīgs Kremļa kalps, no kuŗa kāda personīga, ar ģenerāllīniju nesaskaņota rīcība nav gaidāma.

Dažādie krievu autori, kas paši piedzīvojuši komūnistiskās valsts labumus, augšējiem faktiem piešķir sekundāru nozīmi. Tie domā, ka reliģiskās atmodas primārais faktors nav nekas cits, kā krievu cilvēks. Atdvēseļots un nolīdzināts, pazaudējis katru ilūziju par komūnistiskās sistēmas jēgu, brizdams cauri asins un asaru lāmām pats ieraudzījis savu drausmīgo iekšējo tukšumu, kuŗu vismazāk spējis piepildīt dialektiskais matēriālisms. Krievu cilvēks savā bezspēcībā sevi neapzināti ir atradis uz tā ceļa, kas viņu ved atpakaļ pie reliģijas. No otras puses krievu cilvēks cerēja, ka arī viņa dzīvē pēc uzvarētā kaŗa nāks kādas pārmaiņas un pievīlās atkal. Rietumi ar savām bezjēdzīgām izdarībām berza jaunu sāli asiņaino dvēseļu paliekās. Tukšums iekšpusē un neuzticība uz ārpasauli vienīgo glābiņu atrada reliģijā.

Cik liels tad ir atdzimstošās baznīcas spēks patlaban? Interesants jautājums, ja vien kāds spētu atbildēt. Statistisko ziņu nav, un ja arī ir, tad tās ir galīgi pretrunīgas un daudzajiem Krievijas jautājumu "speciālistiem" skaitļi ir tādi, kādi vajadzīgi iepriekš pieņemtu lēmumu pierādīšanai. Pat divi tik cienījami baznīcvēsturnieki, kā Heusijs un Latorets, kam tačū nevarētu pārmest zinātniskas objektivitātes trūkumu nedz kādus blakus nolūkus, sniedzot statistiskus datus, runā viens otram pretī (sal. Karl Heusi, Kompendium der Kirchengeschichte, Tuebingen 1940, lpp.546 un K.S. Latourett, A.History of Christianity, New York 1953, lpp. 1938). Pieņem, ka Maskavas patriarcham klausa ap 70 bīskapu un ap 25.000 priesteŗu. Ja tas ir tā, tad šie skaitļi nekādi neatbilst tiem skaitļiem, kas tiek minēti sakarā ar baznīcas iznīcināšanas akciju trīsdesmitajos gados. Mūsu uzdevums te nav strīdēties par statistiku, bet lūkot pēc reliģijas nozīmes un iespaida masās.

Pirmkārt konstatēsim faktu, ka reliģijas atdzimšana Krievijā ir smagākais trieciens komūnistiskajai ideoloģijai, ko tā vispār saņēmusi. Tas nozīmē, ka nav izdevies izaudzināt plānoto padomju cilvēku - brīvu no "reliģiskajiem māņiem". Bet katram īstam komūnistam arī ir skaidrs, ka "koeksistence"

A. A l k s n i s - U z m e ž u

starp reliģiju un komūnismu ir tikpat neiedomājama kā starp uguni un ūdeni. Ja reliģijas ietekmē būtu tikai daži miljoni cilvēku, tad nekādā gadījumā nebūtu vajadzīga pasāktā milzu propaganda. Staļins sacīja, ka problēmas, kas attiecas uz dažiem miljoniem cilvēku, ir vienīgi transporta jautājums. Liekas, ka šoreiz vairs lietas šādā veidā nokārtot nevar. Tanī pat laikā gan nebūtu jāiedomājas, ka jaunas ticības ugunis jau būtu pārņēmušas katru ''tautu cietuma'' iemītnieku. Pagaidām tas ir tikai viens, kaut arī spēka ziņā diezgan ievērojams segments.

No daudzajiem un dažādajiem ziņojumiem izriet, ka baznīcu apmeklēšana ir lielā cieņā. Maskavā gan patlaban ir atvērtas tikai sešdesmit baznīcas, kas ir desmit reizes mazāk nekā tad, kad Maskavai bija trīsreiz mazāk iedzīvotāju; šīs sešdesmit baznīcas ir pārpildītas, un iepriecinošākais ir tas, ka starp apmeklētājiem reizēm pat puse ir jaunatnes. Dažādo svētvietu - svēto kapu, lavru, dziedinātāju avotu un ezeru apmeklēšana ir parasta parādība. Zīmīgi, ka Baltkrievijas katoļi pat pēc divdesmit astoņu gadu nošķirtības nav aizmirsuši savu kādreizējo svētceļojuma vietu - brīnumdarītāju dievmāti Aglonā. Glinkovo avoti pie Maskavas, kas ticīgajiem ilgāku laiku bijuši slēgti, tagad pa svētdienām ir tā apmeklēti, ka norīkots pat policijas postenis, kas palīdz ieturēt kārtību, lai katrs pēc rindas varētu pie avotiem pietikt. ''Moskvici'' un ''zisi'' atved partijas un birokratijas funkcionārus un galvenām kārtām viņu ģimeņu piederīgos. Šo rindu autoram ir bijusi izdevība ieskatīties daudzos tā sauktajos krievu republikāniskajos izdevumos un no tiem secināms, ka šī parādība ir vērojama no Rīgas jūras līča vakaros līdz Čitai austrumos, no Kaukaza (pavisam ''neciešams'' stāvoklis esot Gruzijā) līdz Ziemeļu ledus jūrai.

2. Nekad nav parādījusies pat rinda krievu presē, ka kādam būtu ienācis prātā svinēt, piem., revolūcijas svētkus vairākas dienas un kavēt tāpēc darbu. Turpretim no visām imperijas malām pienāk ziņojumi, ka it sevišķi kolhoznieki cītīgi svin Ziemas svētkus, Vasaras svētkus, Lieldienas un Visu Dvēseļu dienu. Prese sūdzas, ka tiekot zaudētas neskaitāmas dienas un labība pūstot uz lauka, bet kolhoznieki reliģisko māņu dēļ neesot piedabūjami pie darba - pildīt partijas goda pilnos uzdevumus.

3. Sevišķi stingri pie baznīcas turas katoliskie lietuvji, kaut gan viņu priesteru skaits pēc lietuvju pagrīdes ziņām ir samazināts četrkārtīgi. Igaunijā un Latvijā puse no luterāņiem atzīst savu piederību baznīcai.

4. Cik izskatās, tad laikam visnoteiktākās ziņas ir par baptistiem. Viņu skaitu vērtē virs pusmiljona.

5. Ir divi zīmīgi gadījumi, kas vēl maz diskutēti, un ziņas par tiem ir atnesuši vācu un spāņu karagūstekņi un krievu pārbēdzēji. Proti, dažās koncentrācijas nometnēs parastais sadalījums kriminālajā un politiskajā ''elementā'' ir pavairojies ar trešo - reliģisko. Šī reliģiskā grupa tiek vērtēta ap seši miljoni liela. Pieņemsim, ka skaitlis pārspīlēts desmit reizes, bet arī tad tas ir sevišķi nozīmīgs, jo šī grupa sastāv galvenām kārtām no gados jauniem cilvēkiem. Tiek sacīts, ka Maskavas studenti pēckara gados, kaut arī paši dzimuši un auguši komūnistiskajā iekārtā, redzēdami iekārtas ēnas puses, ir atklāti nākuši ar kādu politiski-reliģisku deklarāciju un programmu, kas būtu pieņemama kā jauna sadzīves forma. Politiskā un saimnieciskā struktūra būtu veidojama britu leiboristu garā, bet tā pilnībā varētu realizēties tikai tad, ja tai pamatā būtu liktas evaņģeliju patiesības. Šis sauciens atradis dzirdīgas ausis jaunatnē.

(T u r p i n ā j u m s s e k o s)

PROF. EDM. ŠMITS

KĀDS VĀRDS PAR DOGMATIEM

(Beigas)

VISVAIRĀK man sāp tas, ka Dr. H. Biezais nav centies parādīt, kas dogmatu domās ir liels un varens. Viņš ne ar vienu piemēru nav centies paskaidrot, ka aiz cietās, abstraktās, šķietami aukstās un sastingušās dogmata čaulas slēpjas silta reliģiska sirds - bijīga vērtību glabātāja. Viņš nav centies rādīt, kādi vulkāniski pārdzīvojumi, kādi domu uzliesmojumi, kādi konflikti, kādas krizes ir dogmatus veidojušas. Ja lasa šo grāmatu, izklausas apmēram tā, it kā dogmati būtu kaut kas līdzīgs reliģisko klausu laiku likumiem vai vismaz kādiem novecojušiem tumšo gadu simteņu spriedelējumiem, kuŗus izgudrojuši un pie kuŗiem ietiepīgi turās visādi vecmodīgi baznīckungi.

Tagad nu gribu pateikt, no kā man visvairāk bailes. Atceros, reiz pa pasauli ceļodams noklausījos kādu sarunu. Kāda ļoti intelliģenta dāma, kas bija stipri neapmierināta ar savu dēlu, pārrunāja par to ar kādu vecāku tautieti. Šis vecītis mierinādams teica: ''Lai taču izblēņojas savos kumeļa gados. Vēlāk būs zēns uz goda.'' Māte atbildēja: ''Tas nekas, ka viņš palaidnis. Palaidņi mēs reiz bijām visi. Tas briesmīgākais, ka viņš ir ģenijs. Viņš atzīst tikai sevi. Mēs gan jaunībā tādi nihilisti nebijām!'' Klausoties man ienāca prātā pašam savas jaunības dienas un pats no saviem piedzīvojumiem atcerējos, ka ir tāda lieta, ko gribētu saukt par ''ģeniju barību''. Tās ir tādas grāmatas, raksti avīzēs, žurnālos, runas, kas tevi pataisa par ''ģeniju'', vai arī uztur tevi šai garā, ja esi pats jau tāds iztaisījies. Tās kaut kā uzpūš tevī to pārliecību, ka tu zini visu un esi pārāks par citiem: vai nu esi pasaules tiesnesis, vai ciniķis un visu lielumu gŗāvējs, vai censonis, vai arī zaimotājs - bet katrā ziņā ''ģenijs''. Pie ''ģenija'' pieder - zināt visu bez lielas mācīšanās un iedziļināšanās. Dažas grāmatas rada iespaidu, ka tu, tās izlasījis, jau izsmēlis visu un tapis gudrāks par pašu Zalamanu. Sevišķi tā tas ir ar reliģiskajiem jautājumiem. Manās bērnības dienās šo ''ģeniju barību'' bagātīgi apgādāja visvisādi ''jaunstrāvnieki'', un tā ap sevi redzēju ''ģenijus'' tiku tikām. Reizēm sametas bail, vai pie šās kategorijas nepieder arī ''Kristiānisma, nacionālisma un humānisma'' reliģiskā daļa. Paldies Dievam, šīm bailēm tomēr nav daudz pamata. Šai grāmatai visā kopībā tomēr ir daudz paliekamāka vērtība. Varbūt, ka teoloģiskā daļā nav redzams īsti tas darba mīlestības siltums, kas bija viņa doktora disertācijā (Dzīvības un mīlestības sinteze kristīgajā humānitātē), ne arī tā iedziļināšanās, kas bija viņa apcerējumā par dvēseles dzīvi vecumā - tomēr grāmatā ir daudz nopietnu, labu domu. Sevišķi to varētu teikt par otro un trešo daļu, tāpat arī par citām pirmās daļas nodaļām.

Mums, Baznīcas locekļiem ar sāpēm sirdī jāpārdomā par tām vainām, trūkumiem, kas Baznīcā ir bijuši, ir Latvijā, ir citur, un kas vēl ir arī tagad, it sevišķi mūsos pašos. Mēs varam pilnā mērā pieslieties Dr. H. Biezajam arī vēl vienā ziņā: ''kristīgajā baznīcā allaž ir bijusi dzīva tendence mīlestības ideju aizēnot ar pestīšanas ideju... kristīgā dzīve apsīkst, ja tai trūkst īstā dzinēja spēka: visus cilvēkus aptvērējas mīlestības, kas nešķiro labajos un ļaunajos, taisnajos un grēcīgajos'' (70. un 71.lpp.). Augustins nosauc cilvēka ilgas pēc pestīšanas, vēlēšanās kļūt Dievam tuvāki par pareizi izprastu sevis paša mīlu (nosse se diligere - Dieva pils. X, 3). Lai cik cēlas būdamas, tīri individuālas pestīšanas ilgas pašas vien ir pašmīla. Augustins gan piemin, ka šī pašmīla ietveŗ sevī tuvākmīlestību, taču mēs no vēstures un dzīves novērojumiem zinām, ka tas reizēm notiek ļoti nepilnīgi, ļoti bēdīgi. Cik bieži taisni pie konservatīvajiem Baznīcas locekļiem pestīšanas ilgas bijušas dziļas un dzīvas, bet tanī pat laikā - cik panīkusi, neizprasta un neizdzīvota tuvāku mīlestība! Mēs zinām, ka Baznīca ir izraisījusi daudz kristīga palīdzības darba. Taču mēs zinām arī pārāk daudz piemēru, kur Baznīcas locekļi un vadoņi bijuši vienaldzīgi pret bēdu ļaužu likteni. Nevien katoļu vai pareizticīgo, bet taisni evaņģeliskai Baznīcai mēs varam pārmest, ka tā pārāk maz interesējusies par apspiesto cilvēku likteni un nav diennakti pārdomājusi, kā to uzlabot. Ja tas būtu īsti nopietni darīts, ja Baznīca būtu sajutusi pilnu atbildību arī šeit, ja tās vadoņi svētā bijībā būtu klausījuši Lielajam Meistaram, tad marksistisko komūnisma briesmu tagad pasaulē nemaz nebūtu. Komūnisms tad būtu tikai kāds tumša kapa spoks, nevis īstas briesmas visai pasaulei. Mums ir tiesības redzamo Baznīcu kritizēt. Tikai šī kritika ir jāiesāk no redzamās Baznīcas visredzamākā locekļa, proti, no manis paša personīgi. Ja es pats sevi šai kritikā līdzi neietveŗu, tad visi mani vārdi ir tikai piepūsta balona blīkšķis. Ja es pasaku ''Baznīca nav darījusi'', tad ar to vēl nekas nav sasniegts. Man jāziņa, ko es kā Baznīcas loceklis esmu atstājis nepadarītu un vēl vairāk, kas man, Baznīcas loceklim, ir darāms nākotnē, lai Baznīcu celtu. Tāda domāšana vienmēr izvērtīsies konstruktīva, vienalga vai lielākā, vai mazākā apmērā.

Šīs grāmatas doma, manšķiet, ir daudz vairāk konstruktīva nekā iepriekšējā darbā (''Kristiānisms laikmetu maiņā''). Tomēr neesmu vēl pilnīgi pārliecināts, vai autors grib runāt par Baznīcu ''no iekšpuses'', t.i., spriest kā tās loceklis, kas pats iesaistīts tur priekos un bēdās, svētumā un grēkā. Varētu paciest arī daudz skarbāku Baznīcas dzīves kritiku, ja rastos pārliecība, ka kritizētājs to dara aiz mīlestības, aiz īstām sāpēm, aiz īstas labvēlības. Ja runā tikai Baznīcas soģis, tad labāk nerunāt, jo no lepna soģa mutes arī viens pats vārdiņš skan augstprātīgi un aizvaino. Ja runā draugs, tad arī visniknākā vārsma izklausīsies it kā no sirds nākusi un tad tāpat no sirds arī jāatbild. Soģim mēs varam pateikt: rādi ko labāku! Protams, viņš nevarēs, un viss beigsies ar tukšu tiepšanos. Ar draugu, lai viņš būtu cik dusmīgs būdams, mēs vienmēr varam aprunāties, ko atmest, ko celt, kā lūgt Dievu un kā ķerties pie darba. Tad varam klausīties viņa bargumā, teikt paši vēl bargāki, izstrīdēties un beigās konstruktīvi saprasties.

* * *

PIEMINĒTIE AUGUSTINA UN LUTERA DARBI

A. Augustina:

1. De civitate Dei (Par Dieva pilsētu) 22 grām. uzr. 413.-426.g. (Augustins mira 430.g.).

2. De correptione et Gratia (Par rāšanu un Dieva žēlastību), uzr. apm. 426. vai 427.g.
3. De Spiritu et littera (Par burtu un garu), uzr. apm. 413.g.
4. De Gratia Christi et de peccato originali (Par Jēzus Kristus žēlastību un pirmgrēku), 2 gr., uzr. apm. 418.g.
5. De Agone Christiana (Par kristīgo cīņu).
6. De gestis Pelagii (Par Pelagija rīcību), uzr. apm. 416. vai 417.g.
7. Enchiridion sive de fide, spe et caritate (Rokas grāmata par ticību, cerību un mīlestību), uzr. 421.g.
8. De Trinitate (Par Trīsvienību), 12 grāmatas, uzr. 400.-416.

Minētie darbi pa daļai dabūjami arī tulkojumos. Labākie angļu tulkojumi ir jaunajā "The Father Of The Church" izdevumā (Cima, N.Y.). Samērā labs un ļoti lēts kapitāldarba tulkojums ("God's City") ir pieejams "The Modern Library" izdevumā.

B. Lutera:
1. Wochen predigten ueber Joh. 6-8 (Weimar, 1907. g. izd., 33. sēj., uzr. 1530.-1532.g.)
2. Predigten des Jahres 1533 (Weimar 1910, 37. sēj.)
3. In Epistulam Pauli ad Galates Commentarius 1535.
4. Enarratio Psalmi II-1546 (Weimar, 1914, 40. sēj., 2. nod.)
5. Epistula Beati Pauli ad Romanos 1515. vai 1516. (Weimar, 1938, 56. sēj.)

Baznicas kalendārs

1955. gadam kļuvis kuplāks saturā un, salīdzinot ar aiztecējušā gada gājumu, uzrāda pieaugumu no 102 uz 120 l.p. Kalendāru ievada Archibīskapa Dr. theol. T. Grīnberga svētības vēlējums jaunajā gadā, kam seko prof. L. Bērziņa veltījums dzejā, atzīmējot Archibīskapa tēva 85 mūža gadu atceri, kas piepildās 1955. gada 2. aprīlī. Šajā sakarā jāpiemin arī archibīskapa vietnieka prāv. E. Berga raksts ar atskatu par Archibīskapa dzīvi un darbu.

Sava īpaša vieta kalendārā ierādīta atmiņām par redzamiem latviešu baznīcas darbiniekiem, jeb kā tur teikts, "mūsu baznīcas tēviem". Šķiet, ka te tiek turpināts, izvēršot to plašāku un varbūt turpmāk paturot kā tradiciju, pasākums, ko jau iepriekšējā gadā ievadīja prāv. E. Berga atmiņu raksts par Kārli Avotu. Šogad baznīcas tēviem veltītajās atmiņās lasām par prāvestu Kārli Kundziņu, prāv. Eduardu Pavasaru, prāv. Jāni Reinhardu. Rakstu autori ir māc. Ed. Pavasars, prof. F. Treus un prāv. J. Ķullītis. Šiem atceres rakstiem ir ne tikai baznīcvēsturisku matēriālu nozīme; te iesils daudzu lasītāju sirdis, kas aprakstītājiem stāvējuši vairāk vai mazāk tuvu. Un tādu nebūs maz, sevišķi vecās un arī vēl vidējās paaudzes starpā, jo šo lielo baznīcas tēvu personības iespaids izpaudās pāri viņu tiešajām draudzes robežām.

Īpatnēju vietu ieņem raksts: Atpestī mūs no ļauna. Te skarta īstenībā kāda ļoti svarīga problēma. kuŗai - par nelaimi - mēdzam paiet garām, to vai nu noklusējot, vai arī tās iztulkojumā novirzoties no būtiskā. Vācu jaunajā teoloģijā tas ir citādi; starp citu ir gadījies lasīt nesen mirušā bundestāga prezidenta Dr. Ēlersa rakstus šinī jautājumā, kur viņš ar visas savas personības uzsvaru, nekautrēdamies ir iestājies par īstajām bībeles patiesībām. Liekas varbūt paradoksāli, ka tieslietu zinātniekam te vajadzēja pacelt vairogu, ko pametuši uz ilgākiem laikiem bija paši teologi. Bet, blakus minot, Dr. Ēlersa teoloģiskās zināšanas vērtējamas ļoti augsti, ko atzina arī Ķīles universitāte, vēl apm. pirms gada viņam piešķirdama teoloģijas doktora gradu.

Tā sakot, kalendāra mugurkaulu aizvien vēl veido pārskati par Latvijas ev. lut. baznīcas darbu trimdas zemēs. Arī šo pārskatu skaits ir audzis; piem., šogad pirmo reizi lasām tādus par latviešu baznīcas dzīvi Dienvidamerikas valstīs. Tiem, kas kalendāru pazīst, šie pārskati vairs nav jāieteic; viņi ir ļoti aktuāli, jo materiālu, galu galā, tiem dodam ikviens mēs paši - ar savu dedzību vai remdenību baznīcas dzīvē. Un pamācīgi ir ne tik vien iepazīties ar raksturojumu par baznīcas dzīvi tanī zemē, kur dzīvo lasītājs, bet arī visur citur, kur latvieši, tagad būdami izkaisīti, lūdz Dievu un kalpo Kungam Kristum savā valodā.

Prof. K. Kundziņš, kuŗa atmiņu grāmata "Laiki un likteņi" grāmatu tirgū sen vairs nav sameklējama kalendārā sniedzis bērnības gleznu "Dzīve altāŗa pavēnī". Šo mazo atmiņu tēlojumu, droši vien, gribēs lasīt visi, kas jau ar lielu interesi lasījuši cien. autora atmiņas, sakopotas grāmatā.

Literārajā daļā reprezentēts mūsu rakstniecības vecmeistars Jānis Jaunsudrabiņš (ar "Eglīti", kas patiks kā lieliem, tā maziem lasītājiem), Jonāss Miesnieks ("Dr. Svente") un jauns autors E. Valdemārs, ar nepretenciozi, bet sirsnīgi uzrakstītu gavēņa svētdienas tēlojumu. Lieliski kalendāra saturu kuplina dzejas. Te Elzas Ķezberes vārds vien jau liecina, ko no viņas varam gaidīt. Vēl dzejoļus devuši Kārlis Kundziņš, V. Skaistlauks, Alfrēds Goba u.c. Nevar nepieminēt arī ļoti interesantu izvilkumu no mūsu Baznīcas virsvaldes loc. E. Zvaigznes vēstules, kuŗā pēdējais raksta no Pakistānas, ka tur savācis datus un atradis daudz tādus pašus vai ļoti līdzīgus vietu nosaukumus un personu vārdus kā Latvijā. Atrasti arī latviski ornamenti. Autors vēl aizvien turpina vākt materiālus par mūsu tautas "šūpuļa vietu" tālajā Āzijas zemē.

Kalendāru skaisti rotā daudzi attēli. Vāka lapā redzam prof. A. Annusa gleznas - tripticha "Kristus bēgļu laivā" reprodukciju.

Kalendārs noslēdzas ar Baznīcas vadības, latviešu mācītāju un Vispasaules luteranu federācijas darbinieku adresēm. - Katrā ziņā šis kalendārs nedrīkstētu trūkt nevienā mājā, žēl tikai, ka lasītāja rokās viņš nereti nonāk diezgan pavēlu. Vai nevarētu panākt to, ka lasītāju kalendārs sasniegtu vismaz jau novembŗa vidū? Tas kalendāram palīdzētu iesakņoties vēl jo vairāk tautas brāļu un māsu vidū.

J. Str.

MĀC. ALFREDS GOBA

PASAULES GAISMA

(Svētdienas skolai)

Jāņa ev. 9, 1-11

Ievads. Jūs būsit ievērojuši aklu cilvēku tramvajā vai autobusā. (Kā viņš meklē sēdvietu? Kā viņš skaita naudu? -Ar taustes palīdzību). Uz ielas viņš taustās uz priekšu ar spieķi. Viņu ved īpaši apmācīts Sarkanā Krusta suns.

Mērķis. Jēzus rāda pie cilvēka, kas akls no dzimšanas, ka Viņš ir pasaules gaisma.

Tēlojums un padziļinājums. 1. Sastapšanās ar vīru, kas akls no dzimšanas.

a) Pirmais iespaids (1.-2.p.). Kāpēc viņš izskatās nožēlojams? No kā viņam jāatsakās? No kā vienmēr atkarīgs? No kā pārtiek? Kāpēc labdarīgās organizācijas vai sociālā apgāde nerūpējas? Ko viņš gaida no Jēzus?

b) Kāds jautājums še uzpeld? Kāpēc jācieš? Vaina vai liktenis? Kādās domās ir mācekļi? Vai viņiem taisnība?

2. Jēzus izturēšanās pret šo cilvēku (3-7a).

a) Jēzus atbilde vārdos. Kāds ir atbildes saturs? Dziļākais saturs - neskatieties atpakaļ, bet uz priekšu; cilvēks var arī kļūdīties savos spriedumos. Dieva nodoms ir citāds: lai ļaudis redzētu un ticētu, ka Jēzus ir pasaules gaisma. Uz ko norāda izteiciens: "kamēr es esmu pasaulē?"

b) Jēzus atbilde darbos. Siekalas, pēc tā laika atzinuma, satur dziedinātājas substances. Bet ielas putekļi? Ja uz jūtīgākā, smalkākā orgāna uzzieš šādu javu, kam tad vajadzētu notikt? Kāpēc notiek gluži pretējais? - Jēzum ir dievišķīgs spēks un vara. Jēzus ir Dieva dēls.

3. Neredzīgā iespaidi (7b).

a) Uzmanība. Jēzus runā citādāk. Kā? Jēzus nemeklē vainu viņā, nenosoda, bet raugās uz Dieva varenību un norāda uz sevi.

b) Rodas ticība un uzticēšanās Jēzum.

c) Šaubas vēl nav gaisušas. Kā Jēzus vārdus varētu saprast? Vai Jēzus grib atkratīties? Ja Jēzus grib palīdzēt, tad lai palīdz turpat, kāpēc jāiet projām?

d) Paklausība. Neredzīgais iet vēl akls būdams. Ko viņš zināja par Ziloas dīķi? Kāpēc Jēzus sūta viņu prom? Kur slēpjas palīdzība? Ne Ziloas dīķī, bet - kur?

4. Izdziedinātā drošā liecība (7c - 11).

a) Aklais piedzīvo Pestītāja vārdu piepildīšanos. Kādi ir pirmie apkārtnes iespaidi? - Cik viss neparasts! Kāds prieks! (Kāds cilvēks mūsu dienās zaudēja pat prātu aiz pārliecīgas laimes, kad pēc operācijas pirmo reizi ieraudzīja gaismu).

b) Pie kādas atziņas viņš tagad nāk?

c) Drošā liecība. Ko domā ļaudis? Kāpēc netic? Izdziedinātā liecība.

Kopsavilkums un pielāgošana. Ar šo dziedināšanu Jēzus rāda, ka Viņš dod vairāk nekā palīdzību miesas kaitēs. Kas tās par "zīmēm", par kurām runā varizēji? - Jēzus ir pasaules gaisma visiem - bēdu, grēku un nāves tumsā. Tāpēc lai Viņš iet arī mums pa priekšu; mēs Viņam sekosim!

Izteiciens. Jāņa ev. 8,12. "Es esmu pasaules gaisma, kas seko man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma."

Pieci gadi

Pieci gadi ir īss, bet arī ilgs laiks - atkarībā no tā, kur un kā to esam vadījuši. Pieci gadi pusnakts zemē, pieci gadi vētrainā jūrā, pieci gadi aiz dzeloņu stieplēm - ir bezgala ilgs laiks. Un ja tad atkal diena aust, ja vētra norimst, ja dzeloņaino stiepļu sienā veras sprauga, tad maz ir to, kas palikuši dzīvi, un dzīvi palikušie - tikai ēnas.

Kad mūsu brāļiem ausīs diena? Kad niknā vētra rims? Kad aso stiepļu žogā vērsies sprauga? Un tie nav tikai pieci gadi vien, bet trīs reiz pieci - daudziem, daudziem...

Vai par to domājot nepaceļas jautājums: Kāpēc Dievs mūs vedis pa citu ceļu? Jeb - tā bija tikai apstākļu sagadīšanās? Prasme izšķirties un izšķīrējā brīdī ātri rīkoties? Ja "māksla dzīvot" ir tikai īstā brīdī pagriezt stūri, uz kurieni tad gan mēs traucamies? Vai tikai turp, kur vētra dzen, jeb arī - vētrai pretī? Vai "varonis" ir tas, kas "sevi saglabājis", palicis pie dzīvības, jeb arī tas un varbūt tieši tas, kas pazaudējis "visu pasauli" un daudzreiz arī savu dzīvību? Vai tiešām galvenais ir tikai sevi saglabāt? Un - kā? Un - kam? Vai visu jautājumu jautājums ir: "Ko mēs ēdīsim, ar ko mēs ģērbsimies, ko dzersim?" Un ko tas palīdz cilvēkam, ja tas ir iemantojis visu pasauli, bet dvēseles vairs nav? Jautājums, ne izsauciens.

Daudzi mēs esam (vai drīzumā būsim) pavadījuši jau veselus piecus gadus it kā varenas klints aizvējā. Vētra nav rimusi, bet skart tā mūs vairs īsti neskar. Cik nu ir izdevību gara rosmei! Nelaimīgā kārtā tieši klusuma laiki gara dzīvē bieži vien ir visbīstamākie. Nevajaga būt īpaši aicinātam un izredzētam Kristus māceklim, lai vētras laikā sauktu: "Kungs, palīdzi, mēs grimstam!" Kad laivu mētā viļņi, cilvēks nejautā, viņš lūdz, viņš nemeklē, viņš redz: "Tu esi mans patvērums un mana stiprā pils..." Vētras laiks ir lūgšanas un skatīšanas laiks, klusuma laiks ir jautājumu un meklējumu laiks. Un labi, ja meklējam! Labi, ja jautājam! Kas lūdz, tas dabū. Kas meklē, tas

atrod. Kas klaudzina, tam tiek atvērts! Kas jautā,tam tiek atbildēts.

Vai MĀJAS DRAUGS vienmēr ir varējis atbildēt visus mūsu izteiktos un neizteiktos jautājumus, un tā, lai visi būtu apmierināti? Nedomāju. Bet to no viņa arī nevar prasīt. Viss, ko MĀJAS DRAUGS ir vēlējies, ir norādīt uz Kristu. Kristus ir atbilde.

Mēs varam sašust, uztraukties un izsamist par sava laika nelaimēm. Mēs varam meklēt un atrast šo nelaimju cēloni. Mēs varam vainot un riebumā novērsties (un vai nevajaga, un vai neesam jau novērsušies?) no materiālisma, šī mūsu laiku "nešķīstā gara". Tas jau ir kaut kas. Bet ar to nepietiek. Ar to ir tikai atbrīvota telpa. Kam? Viena no Jēzus līdzībām šai ziņā ļoti zīmīga. Nešķīstais gars ne labprāt atstāj savu migu. Bet, kad viņš ir padzīts, viņš pārstaigā "izkaltušas vietas." Viņš meklē dusu, un to neatrod. Tad viņš saka: Es iešu atpakaļ!" Viņš iet, un atrod savu namu tukšu,uzpostu un izgreznotu. Un nu viņam ir ar ko palepoties. Bez tam - pēc savas dabas viņš ir sociāls. Tāpēc viņš noiet un ņem sev līdz septiņus citus, kas vēl daudz ļaunāki par viņu... (Mt.12, 43-45).

Materiālisma ideoloģijas vietā jānāk citai - kristīgai ideoloģijai, nešķīsta gara vietā - Svētajam, Kristus garam, spēka, mīlestības un savaldības garam.

Tas ir bijis MĀJAS DRAUGA mērķis visus šos piecus gadus.

Sirsnīgs un mīļš paldies visiem, visiem, kas šai ziņā palīdzējuši: cienījamiem rakstītājiem, darba biedriem, ilustrētājiem, lasītājiem un ziedotājiem (it sevišķi tiem nezināmajiem, no kuŗu ārtavām sastādījies NLC atbalsts), draudzēm un mācītājiem. Ir nācies sastapties ar lielām grūtībām, arī ar vislielāko - vienaldzību, bet atsaucība ir bijusi lielāka, un atvērtu durvju vairāk kā slēgto.

Sesto darba gadu sākot, diemžēl, ir nākusi viena grūtība klāt - materiālā. Ja nu tā sabiedrojas ar vienaldzību, tad MĀJAS DRAUGA balss var apklust. Proti, līdz šim MĀJAS DRAUGA iznākšanu garantēja Nacionalajā luterāņu padomē apvienotās baznīcas, piemaksājot lielas summas. Šogad tādas garantijas vairs nav. Ja nu tomēr zināma piemaksa ir piešķirta, tad lielā mērā tāpēc, ka šo rindu rakstītājs atkal un atkal ir uzsvēris: Mums vajaga; un mēs esam gatavi nest upurus. Nāciet tad nu šai ticībai talkā: abonējiet,ja vēl neesat abonējuši, atjaunojiet abonementu, ja neesat jau atjaunojuši, pasūtiniet atsevišķi un grupās - atsevišķas personas un draudzes, sev un saviem draugiem, Amerikas Savienotajās Valstīs un ārzemēs.

Abonenti šogad $2.00 vietā lūgti maksāt $2.50. Bet tas ir lūgums, un attiecas tikai uz tiem,kam tas iespējams. Vecajiem un slimajiem, kas mums rakstīs, sūtīsim arī šogad par brīvu. Saņemot pie mācītāja vai grāmatu galdā (ja grupā ir desmit un vairāk pasūtinātāju) ab. maksa paliek līdzšinējā $1.50.

Un Dieva miers, kas augstāks nekā cilvēku prāts un saprašana, lai svētī un pasargā jūs un jūsu mīļos Kristū Jēzū, veco gadu atstājot un jaunu uzņemot

Jūsu
māc. Osv. Gulbis,
MĀJAS DRAUGA redaktors

M Ū S U D I E N Ā S

KO DR. PEINS REDZĒJA AIZ DZELZS AIZKARA

Latviešu bēglis šo ziņojumu izlasījis, droši vien kratīs galvu. Viņam šis ziņojums liksies pārāk neticams, jeb, runājot UELC oficiālā orgāna "The Ansgar Lutheran" redaktora vārdiem "par daudz optimistisks." Pieminētajam redaktoram, turpretī, šķiet, ka tas varbūt neesot optimistisks diezgan. "Savā naidā un bailēs no komūnisma," viņš saka, "mēs dažreiz tiecamies aizmirst,ka Kristus saviem mācekļiem sacījis, ka Viņš būs pie tiem ikdienas līdz pasaules galam. Dievs nav pametis ne Krieviju ne krievu tautu, ne Ķīnu. Kamēr mēs par šo situāciju zūdamies un, protams, lūdzam par uzticīgajiem kristiešiem aiz dzelzs aizkara, Dievs varbūt jau gatavo tik lielas lietas, ka mēs tās tikko varam iedomāties." Tālāk seko piemēri par Jāzepu un izraeliešu vergiem Ēģiptē, par Bābeles trimdu, Pestītāju un Luteru. Savu komentāru redaktors nobeidz šādiem vārdiem: "Un ja Dievs sāk savu darbu, Viņam nevar ceļā stāties nekādi dzelzs priekškari, nekādas koncentrācijas nometnes, nekāda totalitāra vara. Ne ar varu, bet caur savu Garu Dievs dara savu darbu."

Tas, protams, ir taisnība. Un neviens mēs laikam nedomāsim, ka Dievs būtu pametis savus ļaudis tāpēc vien, ka tie aiz aizkara. Bet vai par to var spriest tieši no Dr. Peina vērojumiem, par to mēs varbūt domāsim drusku citādi. Dievs katrā ziņā nedarbojas tikai no kādas laicīgas varas žēlastības. Viņš darbojas arī tur un varbūt tur visvarenāk, kur šī laicīgā žēlastība ir ļoti, ļoti ierobežota un pat tur, kur tās nemaz nav.

Bet ļausim runāt pašam Peinam (Dr. Ernest Payne).

Nesen esmu atgriezies no divu nedēļu ilga apmeklējuma Padomju Savienībā. Mani pavadīja Dr. Taunlejs Lords (Dr. Townley Lord) un Dr. Valters Luis (Dr. Walter Lewis). Mūs bija ielūgusi Vissavienības Evaņģelisko kristiešu baptistu padome. Padomes prezidents un sekretārs mums rakstīja: viņi esot dziļi pārliecināti, ka mūsu apciemojums nesīšot "vislielāko svētību" viņiem un mums un "veicināšot ciešāku Krievu baptistu apvienības un Baptistu pasaules savienības vienību,kā arī stiprināšot draudzības saites starp mūsu (padomju) ļaudīm un angļu tautu." Mēs esam pārliecināti, ka šīs cerības īstenosies bagātīgi.

Mēs ieradāmies Maskavā 17. jūnijā, un Padomes locekļi mūs sirsnīgi apsveica. Padome savu tagadējo veidu ieguva 1944. gadā, kad baptisti un evaņģeliskie kristieši apvienojās. Vēlāk Padomei pievienojās vairākas Vasarsvētku draudzes, un tā aptver vairāk par 5000 draudzēm, kas izkaisītas pa visu Padomju Savienību. Šīm draudzēm pašreiz ir 512000 kristīto locekļu un tās pārdzīvo svētīgu un izdevīgu laiku.

Maskavas draudze jau pazīstama dažādās pasaules malās, jo to ir apmeklējuši Dr. Mārtiņš Nīmel-

lers,Norvēģijas bīskaps Arvidsons, kanoniķis Mervins Stokvuds u.c., un visi ir stāstījuši, ka pārpildītā baznīca tos dziļi ietekmējusi. Visu ko tie sacījuši,mēs varam apstiprināt.

Mēs piedalījamies piecos dievkalpojumos, un katrreiz telpas ar kādām 750 sēdvietām pildīja vairāk kā divreiz tik daudz ļaužu, kas stāvēja cits pie cita ejās, galerijas kāpnēs, baznīcas priekšnamā un pie sānu durvīm. Ļaudis bija dažāda vecuma un starp tiem daudz vairāk vīriešu un jauniešu kā mēs bijām sagaidījuši. Vecākās paaudzes sejās bija lasāmas ciešanas, bet tai blakus bija jaunā paaudze, kuras dedzība un entuziasms bija nepārprotams. Bija aizkustinoši ar šiem brāļiem dalīties Sv. vakarēdienā un kādu citu reizi būt klāt dievklapojumā, kur savu ticību Kristum apliecināja un tika kristīti trīsdesmit ļaudis, vairums gados jauni. 1953. gadā Maskavas draudzei kristību un uzņemšanu draudzē bija lūgušas 400 personas. No tiem tūlīt tika uzņemti tikai 113, jo visi kandidāti tiek ilgi un rūpīgi pārbaudīti. Kristību dievkalpojums, kurā bijām klāt, bija togad otrais.

Daži ir izteikuši domas, ka Maskavas baznīca esot īpatnēja (unique), vai pat padomju ''teātris'' (''show piece''). Mēs bijām laimīgi tai ziņā, ka mums bija dota izdevība pabūt arī ārpus galvas pilsētas, un cik mums zināms, bijām pirmie ciemiņi, kas kaut ko no baznīcas dzīves redzējuši arī citur. Mēs apmeklējām Voroņežu, Staļingradu, Rostovu, Taganrogu (pie Azovas jūras), Harkovu un Ļeņingradu. Ja mums būtu bijis iespējams palikt ilgāk, mēs būtu redzējuši arī Kaukazu un Krimu. Visur, kur bijām, mēs atradām pārpildītas baznīcas, un mums apgalvoja, ka tā tas esot visā Padomju Savienībā. Mūsu uzturēšanās laikā Ukrainā, laiks bija ļoti karsts, temperatūra ap 90o, bet ļaudis cieši saspiesti palika kopā divi stundas un vairāk, un dievkalpojumi bieži vien būtu vēl vairāk ieilguši, ja vien mums pašiem tam pieticis spēka.

Harkovas pilsētā katru svētdienu nepieciešami trīs dievkalpojumi. Bez tam notiek dievkalpojumi arī darbdienās. Mēs apmeklējām tur divi lauku draudzes, katru ar vairāk kā 200 draudzes locekļiem, un mums tika teikts, ka Harkovā pašā un tās apkārtnē esot vismaz 160 draudzes. Dažas no vislielākajām draudzēm, kā mūs informēja, esot Centrālāzijā un Sibirijā. Un kā Padomes sekretārs izteicās, tad Padomju Savienībā tiešām esot maz tādu vietu, kur baptistus nevarot sastapt.

Liekas nav šaubu, ka tagad Krievijā ir pilnīga kulta brīvība un ka visām reliģiskajām kopām ir vienādas iespējas. Bezdievības kustība ir izsīkusi un vairums, ja ne visi, bezdievības mūzeji ir slēgti. Daudzas pareizticīgo baznīcas šķiet pamestas, bet mēs apmeklējām citas, kur dievkalpojumi notiek un mums apgalvoja, ka tos apmeklē labi. Pareizticīgās baznīcas un baptistu attiecības ir daudz labākas nekā pirms revolūcijas. Organizēta ticības mācības pasniegšana jauniešiem ārpus mājas ir aizliegta, tā, ka jaunatnes darbs tādā veidā, kā tas pazīstams rietumos, ir neiespējams, bet mūsu brāļi šķiet atraduši paši savu veidu, kā šīm grūtībām tikt pāri un, kā jau teikts, dievkalpojumos mēs redzējām daudz jaunas dzīvības pierādījumu.

Krievi vienmēr ir bijuši nevien reliģioza,bet arī mūzikāla tauta, un koņu dziedāšanai dievkalpojumos ir redzama vieta. Baptisti savos koņos uzņem tikai draudzes locekļus.

Draudzes joprojām pa lielākai daļai lieto nelaiķa I.S. Prokahova (Prokhahoff) dziesmu krājumu. Tur atrodam vairākus tulkojumus no angļu un vācu valodas. Daudzas dziesmas mēs pazinām no meldijām, kaut gan krievi tās dzied lēnāk un ritms drusku atšķiras. Dziesmu grāmatas tagad ir retums, un kad draudze dzied, tad vārdi jāsaka priekšā. Retums ir arī Bībele. Pēc manām domām, maz ticams, ka te ko varētu darīt ārpus Padomju Savienības.Bet baptistu Padomes vadītāji apgalvoja, ka tie cerot dabūt atļauju iespiest kā Bībeles, tā dziesmu grāmatas. Ierēdnis, kas pārzin baznīcu lietas, kas neattiecas uz pareizticīgo baznīcu, un kuņu mēs Maskavā apciemojām, to arī apstiprināja.

Visur,kur mēs bijām,mēs dzirdējām dedzīgu vēlēšanos pēc miera. Šo jautājumu mēs ar saviem brāļiem pārrunājām bieži, un mēs viņiem apliecinājām, ka rietumu kristieši un tiešām visās zemēs nopietni lūdz par mieru un vienprātību tautu starpā. Vienoties par veidu, kādā miers būtu nodrošināms vai aizstāvāms (lietojot vārdu, ko bieži dzirdējām), nav viegli. Bet nevar būt šaubu, ka mūsu brāļi Krievijā vēlas ciešāku kontaktu ar kristiešiem citās zemēs. Mēs esam ilgu laiku bijuši viens otram atrauti, un abās pusēs ir daudz neziņas. Tam jātiek pāri. Mēs esam pārliecināti, ka mūsu apciemojums ir palīdzējis personīgo kontaktu atjaunot. Mēs ceram, ka krievu delegātu grupa ieradīsies Baptistu pasaules apvienības jubilejas kongresā, kas 1955. gadā notiks Londonā. Bet nevaļaga iedomāties, ka visiem šķēršļiem pāri tikt viegli.

Vispārīgie apstākļi Padomju Savienībā bez šaubām uzlabojas. Maskavā, Voroņežā, Staļingradā un Ļeņingradā mēs redzējām iespaidīgas liecības tam, ka tiek celtas jaunas pilsētas un priekšpilsētas. Bet postījumi,ko Krievija kaŗā cietusi, nav izlabojami vienā dienā, un tas prasa daudz pūļu. Pašreizējo dzīvi Padomju Savienībā nevar salīdzināt ar dzīvi rietumos. Tā jāsalīdzina ar dzīvi pašā Krievijā 20. g.s. trīsdesmitajos gados, ar dzīvi Krievijā cara laikā. Industriālais un sociālais progress tad būs labi redzams.

Gribu beigt ar trim piezīmēm. Tās sacīja man viens no Vissavienības Evaņģelisko baptistu padomes vadītājiem. Mūsu valdība, viņš teica, ļaudīm ir devusi labākus materiālos apstākļus. Tagad mums, baptistiem jāpalīdz tikt arī pie Svētā gara. Otrā piezīme tika izteikta, kad mēs noraudzījamies uz lielisko Ļeņingradas stadionu, lielāko Padomju Savienībā, ar 100,000 sēdvietām. Ja Billijs Grēms (Billy Graham) te ierastos, viņš teica, es nešaubos, ka viss šis stadions būtu pilns klausītājiem. Trešo piezīmi dzirdēju apsveikuma vārdos tai vakarā, kad ierados Maskavā. Kad jūs apmeklēsiet mūsu baznīcas, mūsu brālis teica,jūs redzēsit apustolisku kristietību. Un pārbraukuši mājās, mēs esam pārliecināti, ka Padomju Savienībā ir darbojies un vēl tagad darbojas dzīvais Kristus.

Mēs ziņojam par to, ko esam redzējuši, ar dziļu pateicību Dievam, un mēs gribam mudināt visus kristiešus šo jauno iespēju laikā par saviem turienes brāļiem lūgt Dievu.-

Tiktāl Dr. Peina ziņojums. Ko nu lai par to sakām? Ka tā un to Dr. Peins tiešām redzējis, par to nav šaubu. Un divās nedēļās tas nav maz. Tik lielā grāmatvedībā arī uzmanīgāka revizijas komisija nebūtu varējusi padarīt vairāk. Ieraksti ar attaisnojošiem dokumentiem saskan. Tad jau viss kārtībā! Un Ļeņingradā pat diezgan liels stadions populārajam amerikāņu evaņģelistam Grēmam! Vai optimismam nav iemesla diezgan? Ja nu tomēr optimistu pulkam tā uzreiz pievienoties nevaram - un pēc šāda ziņojuma izlasīšanas, jādomā, optimistu pulks mazs nebūs -tad

FORM No. 3547 Requested

MĀJAS DRAUGS
DIVISION OF AMERICAN MISSIONS
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 South La Salle Street
Chicago 4, Illinois

Return postage guaranteed

ne jau nu tāpēc, lai nogaidītu, kamēr Billijs Grēms tiešām runā Ļeņingradas stadionā. Uz to dienu var iznākt ilgi gaidīt. Tur jāsaņem ielūgumi. Tur jākārto formalitātes. Bet Bībeles un dziesmu grāmatas iespiest nav nemaz tik grūti. Solījums ir. Gaidīsim. Varbūt, ka kādi desmit tūkstoši Bībeļu paliks pāri arī koncentrācijas nometnēm, un tagadnes "mirušo namā" - par progresu šai ziņā ir nerunājot - iespīdēs vizmaz tikpat daudz gaismas, cik cara laikā.

G. R.

CĪŅA PAR JAUNATNI

Kopš 1953. gada jūnija vienošanās un lai kaut cik kavētu pārbēgšanu uz rietumiem - tā apgalvo Vācijas Evaņģeliskās baznīcas darbiniece un laba Vācijas austrumzonas apstākļu pazinēja - Hildegarde Ellenbeka -, valdība bīskapiem atļaujot zināmu rīcības brīvību; no mācītājiem, kas apcietināti pirms 1953. gada jūnija, cietumos esot palikuši tikai nedaudzi. Bet sīva cīņa pašreiz notiekot par jaunatni. Lai gan ticības mācība no skolām izmesta, un tautskolās audzekņus joprojām audzinot ateisma garā, jaunatnes darbs esot atļauts, un vairāk kā 80% Vācijas austrumzonas vecāku izteikuši vēlēšanos, lai viņu bērniem tiktu mācīta ticības mācība. Šo vēlēšanos īstenot, zināms, baznīcai nav nācies viegli. Bez Luterāņu pasaules federācijas un Luterāņu pasaules akcijas (Lutheran World Action) atbalsta, saka Ellenbeka, tas vispār nebūtu bijis iespējams. Bet tagad jau esot sagatavoti (pie tam vairums turpat Austrumzonā!) vairāki tūkstoši ticības mācības skolotāju, no kuŗiem daudzi neesot tikai izpalīgi vien, bet strādājot pilnu darba laiku. Tā kā komūnisti jaunatni no savām rokām izlaist negrib - komūnistu partija izmanto katru iespēju, lai jaunatni kārdinātu ar daždažādām priekšrocībām gan izglītības iegūšanā, gan darba sagādē un tai pašā laikā met sprunguļus ceļā tiem, kas neļaujas iekārdināties, tad, saka Ellenbeka, "ne jau tas ir brīnums, ka jaunieši kļūst komūnisti, bet ka ir tik daudz to jauniešu, kas joprojām materiālistu doktrīnas noraida." Lai nenokļūtu briesmās paši un lai neapdraudētu savus vecākus, bērniem jāmelo. - Bībele esot kļuvusi par dzīves vitālu reālitāti vairāk kā jebkad, un ļaudis arvien vairāk apzinoties, ka bez Bībeles ar savām problēmām tikt galā nevar.

VAI KOEKSISTENCE?

Prese vēsta, ka komūnistu valdība Krievijā sākusi jaunu kampaņu pret reliģiju. Šīs kampaņas iemeslus (Christian Economics, Vol. VI No. 22) Padomju izglītības komisārs formulējis šā:

"Mēs nīstam kristiešus. Pat labākie starp viņiem ir uzskatāmi par mūsu ļaunākajiem ienaidniekiem. Tie sludina tuvākmīlestību un žēlsirdību, kas ir pret mūsu principiem. Kristīgā mīlestība revolūcijas attīstībā ir šķērslis. Nost ar tuvākmīlestību! Tas, ko mēs vēlamies, ir naids. Mums jāzin, kā nīst, jo tikai par tādu cenu mēs varam iekarot pasauli... Mūsu uzdevums ir iznīcināt visus reliģijas veidus, visus tikumības veidus."

MĀJAS DRAUGS
PUBLISHED BY THE NLC DIVISION OF AMERICAN MISSIONS, 327 So. LaSalle St., Chicago 4, Illinois, U.S.A.
Redaktors: māc. Osvalds Gulbis.
Abonēšanas maksa par 1955. gadu $2.50. Dāviniet jaunajā gadā!